

19 Σεπτεμβρίου 2016

Η αιχμαλωσία του Κιαμήλ Μπέη και η κατάληξη των θησαυρών του (Γεώργιος Λόης)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2cNBdfn>]

Εικόνα 8: Άποψη του μαγειρείου αριστερά της εισόδου στον δεύτερο όροφο της Οθωμανικής έπαυλης του Κιαμήλ Μπέη.

Παρά τις κακουχίες που υπέστη, ο Κιαμήλ Μπέης δεν παραδέχονταν ότι κρατούσε ασφαλισμένο επιπλέον καταπίστευμα ή άλλοτε αρνούνταν να αποκαλύψει το επιζητούμενο μέρος, περιπαίζοντας και επιτιμώντας τους ανακριτές του, έχοντας πλήρη επίγνωση των πεπραγμένων του ως Οθωμανός κυρίαρχος της Κορινθίας. Η απάντησή του προς υπεύθυνους της φύλαξής του είναι ενδεικτική: «Ούτε η γυναίκα μου ούτε η μάνα μου γνωρίζουν πού έχω τους θησαυρούς και είναι ανώφελο να ξεσπάτε την οργή σας πάνω σε αθώους ανθρώπους. Ό,τι όρους και να μου θέσετε, δεν θα συμφωνήσω, καθώς βλέπω πως ποτέ δεν τηρείτε τον λόγο σας. Είμαι σίγουρος πως είτε σας αποκαλύψω αυτά που θέλετε, είτε όχι, θα θανατωθώ σε κάθε περίπτωση. Έτσι επιλέγω να πεθάνω με την ικανοποίηση ότι δεν θα σας κάνω πλουσιότερους. Ωστόσο, ένα πράγμα να θυμάστε ότι αντιμετώπισα το λαό μου ως υπηκόους και όχι ως σκλάβους. Αν όλοι οι Μπέηδες είχαν αντιμετωπίσει τους Έλληνες όπως εγώ, αυτή η επανάσταση ποτέ δεν θα είχε ξεσπάσει»[7]. Στις 3 Ιουνίου 1822 διατάσσεται από το Βουλευτικό σώμα της Προσωρινής Ελληνικής Διοίκησης, που έδρευε τότε στο Άργος, να αποσταλεί ένας εκατόνταρχος με συνοδεία 50 ανδρών για να προσάγει εκεί τον Κιαμήλ με τους γιούς του και όλους τους σημαντικούς επίφοβους Τούρκους, αλλά αυτή η εντολή δεν υλοποιήθηκε προεξοφλώντας την μοιραία κατάληξη του ονομαστού κρατούμενου.

Εικόνα 9: Άποψη του εσωτερικού του νοτιοανατολικού θαλάμου του ισόγειου ορόφου, όπου υπάρχουν παλαιά έπιπλα σε κακή κατάσταση και διάσπαρτα απορρίμματα. Στα αριστερά του παραθύρου διακρίνεται το τετράγωνο άνοιγμα από το τζάκι.

Στις 6 Ιουλίου 1822, ο διαβόητος Μαχμούτ Πασάς Δράμαλης (1780 - 1822) διάβηκε τον Ισθμό επικεφαλής μίας ισχυρής Τουρκικής στρατιάς και στρατοπέδευσε στην Κόρινθο. Ο διατελών φρούραρχος της Ακροκορίνθου, ιερωμένος και δάσκαλος Ιάκωβος Θεοδωρίδης, που έφερε το βαρύγδουπο προσωνύμιο «Αχιλλέας»[8], τρομοκρατείται στην θέα των πολυπληθών εχθρικών δυνάμεων και θέλοντας να γλιτώσει την ζωή του, αποφασίζει να εγκαταλείψει το στρατηγικό φρούριο αμαχητί στα χέρια του Δράμαλη. Επάνω στον πανικό του, ο ολιγόψυχος εκείνος επαναστάτης δεν αποτολμά να σκοτώσει ο ίδιος ή να παραλάβει σιδηροδέσμιο τον Κιαμήλ Μπέη, παρά προστρέχει άνανδρα να εξοντώσει τα χαρέμια του, χωρίς να καταφέρει ούτε και αυτό. Στις 7 Ιουλίου 1822 συγκεντρώνει τους 150 στρατιώτες του και διαφεύγει βιαστικά από το κάστρο. Πριν την αποχώρηση του ανίκανου φρούραρχου, ο Κιαμήλ Μπέης φονεύεται εν ψυχρώ μέσα στο κρατητήριο του, προκειμένου να μην ενισχυθούν με το κύρος και την οικονομική υποστήριξή του οι τάξεις του Οθωμανικού στρατεύματος, από τον πρώην υπηρέτη του Δημήτριο Μπενάκη, τον υποφρούραρχο Διαμαντή Λάλακα και τον ηγούμενο της μονής Φανερωμένης Παρθένιο Βλάχο, οι οποίοι ενέργησαν σε συνεννόηση με τον κατ' επίφαση «Αχιλλέα».

Εικόνα 10: Η εσωτερική ξύλινη δίφυλλη διαχωριστική πόρτα μεταξύ των δύο θαλάμων του ισόγειου ορόφου με ένα επιτοίχιο ερμάριο ακριβώς δίπλα της.

Την επόμενη ημέρα, ο Δράμαλης εισέρχεται θριαμβευτικά και με κάθε επισημότητα στο φρούριο της Ακροκορίνθου ως ελευθερωτής. Τον υποδέχεται εγκάρδια η μητέρα του Κιαμήλ, Νουρή Μπεγίνα, μαζί με την χήρα του, Γκιούλ Χανούμ, ντυμένες με πολυτελέστατα πέπλα και περιστοιχιζόμενες από πλούσια στολισμένες θεραπαινίδες. Η δε Γκιούλ Χανούμ φέρεται να υπέδειξε στον Δράμαλη ένα πηγάδι, από όπου ανασύρθηκαν 40.000 απιθωμένα πουγκιά γεμάτα με χρυσά νομίσματα και για να τιμήσει την γενναιόδωρη πράξη της, ο Οθωμανός στρατάρχης την παντρεύτηκε επάνω στον οχυρό βράχο της Ακροκορίνθου με ανατολίτικη μεγαλοπρέπεια. Πάντως, ήδη από εκείνη την περίοδο, δημιουργήθηκαν πλείστοι θρύλοι γύρω από τους απροσμέτρητους θησαυρούς του Κιαμήλ Μπέη, σύμφωνα με τους οποίους ένα μεγάλο μέρος τους είναι ακόμα κρυμμένο σε ποικίλες τοποθεσίες της Κορινθίας και είναι αρκετοί οι σύγχρονοι τυχοδιώκτες χρυσοθήρες που ψάχνουν ευκαιριακά να τους ανακαλύψουν. Σε μία από αυτές τις διαδόσεις, εικάζεται ότι σε μία σπηλιά μέσα στο αισθητικό δρυοδάσος Μονγγοστού[9], σε απόσταση 18,5 χιλιομέτρων δυτικά του Κιάτου, υπάρχει θαμμένη μία μυθώδης ποσότητα 1.000.000 Οθωμανικών χρυσών λιρών, 500 ταλάντων, 280 Βενετσιάνικων νομισμάτων και ένα μικρό κιβώτιο 20 X 20 εκατοστών πλήρες από σμαράγδια. Αν και πραγματοποιήθηκαν κάποιες ανεπιτυχείς προσπάθειες ανεύρεσης του υποτιθέμενου «θησαυρού», εντούτοις αυτός παραμένει στην

σφαίρα της φαντασίας των επίδοξων καιροσκόπων. Ωστόσο, η αναφερόμενη περίπτωση του δάσους Μονγγοστού έχει ένα κάπως λαογραφικό ενδιαφέρον, καθώς βρίσκεται στην ευρύτερη περιοχή της οχυρής εξοχικής κατοικίας του Κιαμήλ Μπέη στην Συκιά Ξυλοκάστρου.

(συνεχίζεται)

[7] Scott John, Taylor John, «The London Magazine, September to December 1826», vol. VI, page 190, ed. Hunt and Clarke, London, 1826.

[8] Στον Ιάκωβο Θεοδωρίδη είχε απονεμηθεί ο βαθμός του Ταξίαρχου και διορίστηκε φρούραρχος της Ακροκορίνθου στις 19 Μαΐου 1822. Όταν συνειδητοποίησε το μέγιστο ατόπημα του να αφήσει ανυπεράσπιστο το κάστρο, λιποτάκτησε και έπειτα από λίγο καιρό αυτοκτόνησε.

[9] Το δάσος Μονγγοστού διαμορφώνεται ανάμεσα στα χωριά Θροφάρι, Μικρός και Μεγάλος Βάλτος, Σούλι, Βελίνα και Στύλια. Καταλαμβάνει μία προστατευόμενη έκταση 5.200 στρεμμάτων και είναι καταχωρημένο στο Ευρωπαϊκό οικολογικό δίκτυο NATURA 2000.